

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko H. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.
o dodatek stażowy, dodatek funkcyjny i dodatkowe wynagrodzenie roczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 7 grudnia 2017 r. zmienił oddający powództwo M. K. wyrok Sądu Rejonowego w W. z 12 maja 2017 r. i zasądził na jej rzecz od pozwanego pracodawcy H. Sp. z o.o. w J. określone kwoty z odsetkami tytułem dodatkowych wynagrodzeń rocznych, dodatku funkcyjnego i dodatku stażowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Pierwsza to „potrzeba wyjaśnienia, czy w sytuacji przyjęcia przez pracodawcę zmiany zasad wynagradzania, zgodnie z którą wynagrodzenie składające się dotąd z kilku składników zostaje zastąpione wynagrodzeniem jednoskładnikowym, o nowej wysokości, uwzględniającej usunięte składniki,

możliwe jest zasądzenie przez Sąd na rzecz pracownika tych dodatkowych składników wynagrodzenia”.

Druga to „potrzeba wykładni przepisu art. 65 k.c. w związku z art. 42 k.p., czy dostatecznym ujawnieniem zgody na zmianę warunków płacy przez pracownika jest pobieranie przez niego wynagrodzenia w nowej wysokości przez dłuższy czas”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza podstawa nie spełnia się jako istotne zagadnienie prawne, gdyż sformułowana kwestia nie składa się na istotne zagadnienie prawne z następujących przyczyn. Zasadniczy mankament wynika z braku wskazania przepisu prawa, z którym łączy się zagadnienie prawne. Punktem wyjścia jest stwierdzenie, że istotne zagadnienie prawne powinno występować w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). W tej sprawie kwestia prawna leżąca u podstaw rozstrzygnięcia została klarownie przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jedynie w skrócie można ogólnie powtórzyć, że na treść indywidualnego stosunku pracy powódki prócz wynagrodzenia zasadniczego składały się także dodatki funkcyjny i stażowy oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne. Sąd ustalił, że po zmianie pracodawcy w trybie art. 23¹ k.p. i po wprowadzeniu regulaminu wynagradzania nie doszło do zmiany wynagrodzenia powódki na podstawie porozumienia stron. Natomiast wobec tego, że nowe wynagrodzenie było mniej korzystne, to konieczne było wypowiedzenie zmieniające zgodnie z regułą z art. 241¹³ k.p. Brak takiego wypowiedzenia uzasadniał zasądzenie spornych świadczeń.

Na tym tle nie można przyjąć, że skarżąca przedstawia istotne zagadnienie prawne, gdyż jest zbyt ogóle i przez to jest oderwane od podstawy prawnej na której oparto rozstrzygnięcie sporu.

Z drugiej strony pytanie ogólne (a nawet istotne zagadnienie prawne) nie może zastępować podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli oceny zastosowania prawa w indywidualnej sprawie skarżącej, co też wymagałoby w

pierwszej kolejności wykazania naruszenia konkretnych przepisów prawa, w stopniu pozwalającym na stwierdzenie aż oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Istotne zagadnienie prawne ze swej istoty ma charakter generalny, jednak powinno być zakotwiczone w określonej podstawie prawnej, która otwiera dopiero ocenę czy problem prawny rzeczywiście występuje i czy ma rangę istotnego zagadnienia prawnego. Tego warunku sformułowane zagadnienie nie spełnia już na wstępie, jako że samo zagadnienie jak i jego uzasadnienie nie odwołują się do żadnego przepisu prawa. Uzasadnia to negatywną ocenę podstawy przysądu jako istotnego zagadnienia prawnego, bo nie ma pierwiastka jurydycznego. Nie można stwierdzić problemu prawnego bez przepisu prawa, a to powinna wskazać skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sformułowane zagadnienie jest zatem zbyt abstrakcyjne (ogólne), gdyż powinno być osadzone w literze prawa. Tego zaś brak w zagadnieniu. Z tych przyczyn nie spełnia się pierwsza podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podobna ocena jest uprawniona w odniesieniu do drugiej podstawy przysądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W założeniu skarżąca niewłaściwie przyjmuje, że z art. 65 k.c. w związku z art. 42 k.p. miałyby wynikać norma wedle której, jeżeli pracownik przez określony czas przyjmuje nowe wynagrodzenie, to w sposób dorozumiany zgadza się na nowe wynagrodzenie. Zatem skoro można dostrzec rozbieżności w orzecznictwie w tym zakresie, to spełnia się druga podstawa przysądu. Nie jest to uprawnione wnioskowanie – metodycznie i merytorycznie – w aspekcie podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przedmiotem zainteresowania tej podstawy przysądu jest tylko sam przepis ze względu na kwalifikowaną potrzebę wykładni, wynikającą z poważnych wątpliwości albo z rozbieżności w orzecznictwie. Czym innym jest stosowanie przepisu. Najprościej ujmując źródłem materialnym prawa do wynagrodzenia nie są przepisy z art. 65 k.c. i 42 k.p., bo nie jest to przedmiotem regulacji tych przepisów. Są to przepisy ogólne, które pozwalają wyjaśnić jaka była treść zobowiązania albo dokonać zmiany dotychczasowych warunków pracy i płacy, jednak osobno ani razem nie uzasadniają normy materialnej o treści, że zawsze istnieje zgoda pracownika na zmianę warunków płacowych w sytuacji pobierania przez niego wynagrodzenia w nowej wysokości przez dłuższy czas. Konsekwentnie, podstawa

przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie służy do poszukiwania normy na podstawie określonych regulacji i w aspekcie określonego stanu faktycznego w danej sprawie, lecz służy do wyjaśnienia (odkodowania) normy prawnej wynikającej z przepisu i w tym wyraża się jej generalne znaczenie. Natomiast art. 65 k.c. i art. 42 k.p. nie są nowymi regulacjami. Mają swoje utrwalone orzecznictwo i opracowania w doktrynie. Skarżąca nie wskazuje też, iż występuje rozbieżność w orzecznictwie w zakresie wykładni tych przepisów. Skarżąca zestawia te przepisy i zadaje pytanie o ich stosowanie w określonej sytuacji. Jednak wówczas jest to pytanie o stosowanie prawa a nie problem kwalifikowanej wykładni przepisów, właściwy dla podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ocena stosowania prawa odpowiada podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli ma na uwadze rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie (objętej skargą kasacyjną). Do tej podstawy przedsądu skarżący jednak nie odwołuje się i we wniosku nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powracając do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazuje rozbieżności w orzecznictwie na tle wykładni art. 65 k.c. lub art. 42 k.p. w aspekcie tej podstawy przedsądu. Skarżąca wskazuje w uzasadnieniu wniosku na orzeczenia, które jedynie potwierdzają, że czym innym jest stosowanie prawa w indywidualnych sprawach (zależnych m.in. od woli stron – art. 61 k.c.) i czym innym jest podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., która na uwadze ma jedynie sam przepis prawa a nie jego stosowanie w danej sprawie.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Nie zastępują też podstaw przedsądu ani ich uzasadnienia. Stanowią odrębną część skargi kasacyjnej.

Z tych motywów, z braku zasadnych podstaw przedsądu, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

a